

KIOKAN

Manžel musí zmizet

Cathrin Moeller

edice
KLO KAN

Copyright © 2015 Mira Taschenbuch in der Verlagsgruppe
HarperCollins Deutschland GmbH, Hamburg
Translation © Bohumila Kučerová, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Všechny postavy v této knize jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost s žijícími či zesnulými osobami je čistě
náhodná.

Z německého originálu wolfgang muss weg!
vydaného v roce 2015 nakladatelstvím
Mira Taschenbuch in der HarperCollins Germany GmbH,
Hamburg
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021, shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-594-3

Sny vytvářejí rozdíl mezi žitím a existováním.

*Mým nejmilejším lidem,
jež jsem někdy uskutečňováním svého největšího snu
doháněla k šílenství...*

1. kapitola

„Anemie, už zase mi chybí ponožka!“
Otráveně jsem si odfrkla, odstavila z kávovaru kouřící šálek a utáhla si pásek županu. Ve filcových pantoflích jsem se došourala k prostřenému stolu v obýváku a postavila šálek vedle Wolfgangova talíře. „Tak si vezmi jiný pár.“

Zívla jsem a odhrnula si z obličejce rozčuchané vlasy. Dnešek bude stát za starou belu. Celou noc mě vytrhovalo ze spánku úpění nadržených kocourů pod oknem ložnice a krevní oběh se mi nevyspáním skoro zastavil. Cítila jsem se jako stoletá stařena a toužila jen po tom, aby Wolfgang co nejrychleji vypadl a já si mohla ještě na chvilku schrupnout.

Jako automat jsem se opět odploužila do kuchyně, jako každé ráno zchladila přesně šest minut vařená vejce a osušila je. Dveře ložnice zaklaply. Na schodech do sklepa zaduněly těžké kroky.

Co sakra hledá ve sklepě?

„Žádný další pár jsem nenašel!“ ozvalo se z útrob domu.

Proč si nemůže najít svoje oblečení sám? Mně taky nikdo nechystá kalhotky. Je zázrak, že se ve svých padesáti letech dokáže alespoň sám oblíct. Musela jsem si přiznat, že jsem toho chlapa příliš rozmazlila.

„Ve skříni, dolní zásuvka.“

Těžké kroky zaduněly směrem ven ze sklepa.

V kuchyňských dveřích se objevil můj muž, nahý, s jedinou ponožkou, a vyčítavě na mě hleděl. „Trávíš celé dny doma. Fakt by mě zajímalo, co tady děláš, zatímco já se dřu, abychom měli z čeho žít. V prádelně leží hromada špinavého prádla a já nenajdu ve skříni jedinou čistou ponožku.“

„Ale samozřejmě tam máš čisté ponožky!“ odsekla jsem. Když jsem sjížděla pohledem jeho nahé tělo, proběhlo mi náhle hlavou: Odkdy si holí chlupy na hrudi? Prošla jsem kolem manžela a vdechla závan jeho kolínské: kouřově trpká vůně. Je nová? Neměla jsem tušení. Už delší dobu jsme s Wolfgangem neměli těsnější kontakty. Po osmnácti letech manželství jsme si dávno nepotrpkali na něžnosti – a upřímně řečeno, Wolfgang nebyl nikdy zrovna vášnivý milenec. Jeho vášně se zaměřovaly spíše na fotbal, šachy a sbírání známek, kdežto moje obnášely mlsání a malování. Ostatně jsem toho názoru, že sexu se přikládá přehnaně velká důležitost. Nikdy jsem neměla pocit, že by mi chyběl. Navíc jsme spali odděleně, protože jsem údajně chrápala jako dřevorubec. Výhodou bylo, že jsem si mohla ve svém malém království nerušeně číst, malovat a koukat na televizi a nikdo mě nebuzeroval nářky typu: „Zhasni už konečně!“

Abych si ušetřila další diskusi a s ní spojené bolení hlavy, vytáhla jsem z přečpané dolní zásuvky manželova šatníku čistý pár ponožek, vyhladila je a vložila mu je do dlaně.

„Doufám, že dnes vypereš. Potřebuji čisté košile. Nezapomeň, že v pondělí odjíždím na školení.“

Ach ano, školení! Celý týden klidu a míru. Pět dní bez vaření, úklidu, praní a žehlení. Paráda.

„Podle tvého výrazu soudím, žes na to už zase zapoměla.“

„Wolfgangu, dnes je středa. Neměj obavy, kufr ti sbalím včas.“

„Moc dobře tě znám, moje milá. Zase necháš všechno na poslední chvíli a pak mi bude půlka věcí chybět a nebudu si mít čím vyčistit zuby.“

Za všechny ty roky jsem mu jedinkrát zapoměla zabalit kartáček. Ale nejspíš mi to předhodí ještě na smrtelné posteli. Protočila jsem panenky. „Hodláš dnes snídat nahý?“

Odkušlal si a zmizel v koupelně. Po několika minutách se usadil čerstvě vymydlený ke stolu, položil vedle cukřenky služební zbraň a ukryl se za plachtu ranních novin. Poslepu zvedl z talíře chleba s marmeládou, který jsem mu namazala, zakousl se a zkřivil obličej. „Annemie, tohle není mámina domácí marmeláda. Proč kupuješ tenhle sajrajt?“

„Protože jsme zásoby od tvé matinky už spotřebovali, máme polovinu května a sezona jahod začíná teprve za pár týdnů. A protože ti doma dělaná marmeláda z vodnatých španělských jahod nechutná, a jediné ty jsou teď k dostání.“

Upila jsem doušek kávy.

Wolfgang rozklepl vajíčko a znechuceně ho odsunul.

„Nedovařené. Tohle vajíčko se určitě nevařilo šest minut. Přešla mě chuť.“

Vstal a zastrčil zbraň do pouzdra, které mu viselo přes rameno. „Nasnídám se ve městě.“

Proč ne, alespoň budu mít klid. „Kdy se vrátíš?“

„Jako obvykle, pokud mi do toho nic nevlze.“

„Zelné rolky?“ zeptala jsem se a dojedla zbytek jeho nakousnutého chleba s marmeládou.

„Jo, ale vezmi prosím kapustové. Víš, že mě bílé zeli nadýmá. Není to příjemné. Jo, vyčistilas mi boty?“

„Už jsi šel někdy z domu ve špinavých?“

„No jo, promiň.“ Natáhl si sako, soucitně na mě pohlédl a dokonce se přinutil k úsměvu. „Nemohla by sis někdy oblíknout něco hezkého? Vypadáš jako cuchta. A zajdi si k holiči. Tenhle odrbaný župan vyhod'. Upřímně řečeno, trocha pohybu by ti taky jen prospěla.“

Polkla jsem sousto. Tohle říká zrovna on, ačkoliv to už sám dotáhl na dobrých devadesát kilo, neudělá ani krok bez auta a při sebemenším tělesném vypětí se začne potit.

Copak nemám dost pohybu, když smýčím dům od sklepa až po střechu, dřu se na zahradě, tahám domů tašky

s nákupem a čtyřikrát týdně provázím návštěvníky v obrazárně? No tak jo, proměnila jsem se z bývalé vyzábliny v ženu rubensovských tvarů, ale není mi už dvacet.

„Hlavně že ty jsi pravý Adonis a štíhlý jako proutek,“ vyštěkla jsem a vytratila se do kuchyně.

Přišel tam za mnou a kající mě pohládl po rameni. „Měj se hezky, zlato, a...“

„Jasně, až budeš z domu, zamknu všechny dveře a nezapomenu ani na zadní vchod vedoucí ke sklepu,“ dokončila jsem za něj obvyklé ranní kázání.

„Ten už jsem raději zamkl. Kolem se zase potuluje pár výrostků, co si vylepšují kapesné vloupačkami.“

Stál pořád dál a rozpačitě se culil jako dvanáctiletý klacek nachytaný při kouření. Lípl mi na tvář pusou a opakoval: „Měj se hezky, zlato.“

Polibek? A už jsem podruhé „zlato“? Podráždilo mě to. Buď je Wolfgang nemocný, nebo má za lubem něco nekalého. „Zlato“ jsem od něj slyšela, jen když pozval na oběd matku, a poslední pusou jsem od něj dostala, když mi oznámil, že pojedou s kumpánem Holgerem na víkend do Mnichova na fotbalový zápas.

Skepticky jsem za ním zírala, ale pak jsem se rychle vrátila zpátky do postele, abych ještě tak dvě hodinky doháněla ukradený spánek. Kdybych nebyla nedospaná, možná bych věnovala více pozornosti poplašnému zvonění, co se mi rozezvučelo v hlavě.

V deset hodin jsem se vyhrabala z peřin. Neučesaná, v ucouraném županu a vyzbrojená hrnkem kafe jsem přepínala mezi dopoledními programy. Znuděně jsem zírala na jalovou reality show, ve které se dva zoufalci jménem Mandy a Kevin bezcílně potáceli životem. Když Mandy, lakující

si se žvám v koutku úst nehty v kuchyni zaskládané špinavým nádobím, zařvala na Kevina kuřáckým chraplákem: „Pocem, Kevine. Nechápu, proč bych tu měla všechno oddřít sama. Zvedni laskavě tu svoji línou prdel a vynes aspoň kýbl s odpadkama“, otráveně jsem přepnula na další kanál.

Tam na mě čekalo ranní vysílání pro hospodyňky, jež každý den neúnavně předvádělo, jak vkusně vyzdobit stůl květinovým aranžmá a jak z několika málo ubohých zbytků v lednici vykouzlit menu o třech chodech. Z obrazovky na mě vyčítavě zírala nějaká příšerně zmalovaná ženská s loknami nalakovanými na pevnost betonu a v ruce třímala kdysi zářivě čistý ubrus, nyní potřísněný velkou skvrnou od červeného vína. „Když si člověk nedá pozor, dojde ke katastrofě.“ Nakrčila špičatý nos. „Moderní žena sáhne v takových případech k chemii. Všechno rychle, rychle, jen aby stihla kurz jógy. Přitom prostředky našich babiček jsou k podobným účelům mnohem vhodnější...“ poučovala důležitě a s důkladností hodnou přednášky o operaci srdce rozebírala správné techniky při odstraňování skvrn od trávy, červeného vína a krve.

Poctivě jsem se snažila uložit do paměti, že na odstranění skvrn od trávy je citron a že skvrny od červeného vína a krve nejlépe vymizíkuje sůl, rozpuštěný aspirin nebo prostě jen plivanec. Zívla jsem a pohlédla na hodiny. Krucinál, už dvanáct? Prolenošila jsem půl dne. S výčitkami svědomí jsem pomyslela na horu špinavého prádla ve sklepě. Ale co, to počká do zítřka, ne?

Moment... Že bych byla jako Mandy a Kevin? Nenechám se podobně jako oni bezcílně vláčet svými náladami, místo abych se konečně pustila do něčeho pořádného? Kam zmizely velké životní cíle, které jsem kdysi měla? Za tři týdny mi bude čtyřicet, a čeho jsem dosáhla? Přešla jsem k oknu a zadívala se do jarně svěží zahrady.

Jsem ženou hlavního policejního komisaře, jistě, jsem zajištěná, jeho úspěch je i mým úspěchem... Ale...

V poslední době rozežíraly jako nenažrané krysy fasádu naší předstírané harmonie mé sebepochybnosti. Samozřejmě, vedla jsem pohodlný život a můj muž si mě zabral pro sebe úplně stejně jako kdysi můj papá, když svými šosáckými způsoby a neustálým reptáním vyhnal z domu mou svobodomyšlnou matku. Poté co nás opustila, stala jsem se otcovu jedinou oporou a na oplátku se na něj upnula a hledala u něj ochranu před těmi, kdo se mi posmívali kvůli brýlím, křivým zubům a kachní chůzi. Četl mi pohádku o ošklivém káčátku a přesvědčoval mě, že se ve mně skrývá krásná labuť a jednou se probudí k životu. A já mu za to vděčně vyvařovala, pekla, uklízela a prala, jak jen jsem to ve svých deseti letech dokázala. Byli jsme sehraný tým. On nosil domů peníze a počítal mi úlohy z matiky a fyziky, protože pro mě byly španělskou vesnicí. Myslel to jistě dobře – ale kdyby se mnou ty věci raději procvičoval, mohla jsem si ušetřit opakování dvanáctého ročníku.

Na křivé zuby mi zakoupil drahá rovnátka, což úspěšně přispělo k tomu, že jsem se stala ještě oblíbenějším terčem vtipů a na maturitním tablu mě zvětčili pod přezdívkou „Lama“. Když mě učitelka vyvolala k tabuli, spolužáci sedící vpředu se vždy demonstrativně schovávali pod lavici, protože jsem prskala jako výše jmenované zvíře. Ve čtrnácti jsem vyměnila brýle za kontaktní čočky. Kolébavý krok mi zůstal kvůli opožděnému růstu až do konce školní docházky. Vytoužená proměna ošklivého káčátka v krásnou labuť se nikdy nekonala. Když jsem v osmnácti stála před zrcadlem a snažila se zaplnit prázdno v podprsence papírovými kapesníčky, došlo mi, že zázraky se dějí pouze v pohádkách a že mě otec podvedl. Své nemilované tělo jsem skrývala ve volném, neforemném oblečení. Nejistotu

jsem však skrýt nedokázala. Spolužáci si mě dobírali různými posměšky. Nazývali mě nezdařeným experimentem z chemické laboratoře mých rodičů. Nastavovali mi nohy a podtrhávali židli. Abych unikla ponižování, ukrývala jsem se do svého pokojíku. Jen tam jsem se cítila v bezpečí a svoji bolest jsem tlumila nutellou, malovala jsem a snila o tom, že moje obrazy najdou cestu do světových galerií.

Povzbuzená chválou starých tetiček jsem do umělecké soutěže pořádané naší školou poslala svoji verzi Princezny na hrášku. Příští den měla kráska na plátně přimalovaný náhubek a v ruce držela ceduli s nápisem: „Pozor, nelíbat, Lama slintá!“ Strhla jsem obraz ze zdi a svůj velký sen pohřbila.

Po maturitě jsem vystudovala dějiny umění. Zajímaly mě, ale vlastně šlo o volbu z nouze. Vždyť já nechtěla obrazy analyzovat, já se chtěla stát slavnou malířkou, která je tvoří! A tak jsem se i během studia často schovávala do vlastní šnečí ulity a malovala jako posedlá v naději, že jednou se můj velký sen přece jen splní. Neměla jsem však odvahu vystavit svoje výtvary zdrcující kritice spolužáků či profesorů. A pak se mi v životě objevil Wolfgang a ihned převzal úlohu mého zachránce. Jela jsem na kole z knihovny domů a ponořená do svých myšlenek jsem odbočila doleva, aniž jsem dala znamení rukou, přímo před kapotu dodávky, jejíž řidič duchapřítomně zabrzdil. S odřenými koleny, roztrženou sukní a skloněnou hlavou jsem si vyslechla kázání dopravního strážníka vyšetřujícího průběh nehody. Představil se jako strážmistr Pfeffer. Moje hubená postavička v něm vzbudila takovou lítost, že mě pozval na večeři ke své matce.

Pak jsme se začali stýkat častěji. O jedenáct let starší muž mi dodával podobný pocit bezpečí jako otec, a když otec zemřel, nakonec zaujal v mém životě jeho místo.

S Wolfgangem jsem nebyla sama. Staral se o mě. Když se přednášky na univerzitě protáhly do večera, vyzvedával mě a bezpečně dopravil domů. Nosil mi těžkou tašku a dohlížel na to, abych se pořádně najedla.

Když jsem spřádala nerealistické sny o umělecké kariéře, jeho střízlivost mě vrátila zpátky do reality. Argumentoval přesvědčivě: „Já sice umění nerozumím a tvoje obrázky nejsou špatné, ale zůstaň nohama na zemi. Žádný Monet, Rembrandt nebo Picasso z tebe nebude. To byly výjimečné talenty! A navíc muži. Jmenuj mi jedinou ženskou, která svými díly vydělala miliony! A k čemu malovat obrazy, co nikdo nekoupí? Víš vůbec, kolik umělců živoří na podpoře?“ Když jsem se pak se slzami v očích bránila, že mi nejde o to, abych vydělávala miliony, láskyplně mě poplácal po rameni a řekl: „Jen jsem ti chtěl ušetřit zklamání.“ Nikdy jsem neměla velkou sebedůvěru, proto jsem Wolfgangovi uvěřila. Vždyť pro mě přece chtěl to nejlepší. A tak se stalo, že Wolfgang stále více určoval, co je pro mě dobré a co špatné.

Lpěla jsem na tom vztahu, i když jsem ve skutečnosti milovala jiného muže, jenže ten mi připadal stejně nedosažitelný jako můj sen o umělecké kariéře. Viktor byl typ desperáta, jehož drzý úsměv spolu s pronikavým pohledem zelených očí, když se loudal po kampusu s kelímkem kávy v ruce, pobláznil všechny studentky. Svým kouzlem si podmanil každou dívku tak, že v jeho přítomnosti nedala dohromady souvislou větu. Byl nevypočitatelný jako vulkán, co může každým okamžikem kohokoli zničit. Nesnášel hloupost. Já byla jediná, jejíž argumenty při diskusích uznával. Cenil si mé věcnosti. Někdy jsem měla pocit, že mě kvůli ní obdivuje. Ale jako ženu mě vůbec nevnímal.

Povzdechla jsem si. Nemůžu si za svoji nespokojenost sama? Místo abych žila své sny, nechám se vláčet životem

jako náměsíčník. Ne, je to ještě horší: já už ani nesním! Tohle není život, ale přežívání. Vařím zelné rolky a peru Wolfgangovy špinavé ponožky... ale to přece nemůže být všechno.

„Annemie, přestaň se litovat!“ okřikla jsem se nahlas. Jenomže deprimující myšlenky se nedaly jen tak snadno zahnat. Je to už všechno? ptala jsem se sama sebe. Pokud se dožiju pětasedmdesáti, za tři týdny překročím vrchol svého života. Odted' už to půjde jenom z kopce. A dolů to jde rychleji než nahoru. Najednou jsem se cítila stará a ošklivá. Kde zůstal můj elán? Touha něco dokázat? Kam zmizel oheň, co ve mně kdysi plál, když jsem stála se štětcem v ruce před sněhobílým plátnem? Zahleděla jsem se do sebe. Je tam všechno mrtvé, či jen pokryté prachem? Záviděla jsem dokonce i těm mrouskajícím kočkám, jejichž zoufalý křik mě minulou noc okradl o spánek. Já sama už dávno ztratila hlas, smířila jsem se s prázdným životem. Ne, já už se křikem ničeho nedomáhala, ani lásky, ani změny. Můj život se kolébal jako starý člun na Dunaji a byl předvídatelný do posledního dechu.

pondělí: prádlo

úterý: nákup

středa: úklid

čtvrtek až neděle: tři hodiny služby v obrazárně

Ten nesmírně vzrušující život dále zpestřovala práce na zahradě v létě, odklizení sněhu v zimě, pečení mazance o Velikonocích, husy o Vánocích a jednou za rok v červenci dva týdny turistických výšlapů v pohoří Eifel. Jo, abych nezapomněla, začala jsem chodit na jógu a taky zpívám v místním sboru, ale to už je opravdu všechno, žádná další vybočení ze všednosti se nekonají. Připadám si jako

pes uvázaný u boudy, který se nedostane dál než k bráně statku. Tam sedí a kouká, jak se ostatní psi vesele prohánějí po louce.

Možná by stačilo zajít ke kadeřnici a koupit si nové boty, pokoušela jsem si namluvit. Nová kabelka by se mi taky hodila. Wolfgang má pravdu. Tenhle starý župan se už nedá nosit. Rozvázala jsem pásek, ale hned si ho zase přitáhla, když jsem si vzpomněla, jak se mi Wolfgang vysmál, když jsem na sebe před dvěma lety navlékla fialkové hedvábné negligé s ladícím župánkem, abych trochu oživila náš skomírající milostný život. Místo večere jsem Wolfganga uvítala ve dveřích opírajíc se lascivně o futro. Póza zůstala bez účinku, vynesla mi pouze znechucený komentář: „Vypadáš jako jedna ze *Zoufalých manželek*. Možná to funguje ve filmu, že když se ženské nechce vařit, spraví tímhle manželovi náladu. Já mám ale každopádně hlad, a jestli mi nenaservíruješ večeři, odjíždím se najíst k matce.“

Moje nadšení splasklo jako kynuté těsto v průvanu. K čemu se snažit, abych vypadala k světu? Můj milostný zájem o Wolfganga byl stejně nepatrný jako jeho o mě.

Rezignovaně jsem plácala zelné rolky. Připadalo mi, že v tom čerstvě namletém hovězím je víc života než v mém vlastním mase. Možná bych si měla pořídit milence. Něco dnes viselo ve vzduchu. Tuhle depresivní náladu ve mně zřejmě vybudily atmosférické poruchy – cítila jsem blížící se bouřku. Jarní příroda se probouzela k životu, všude kolem jsem viděla pestré obrazy překypující zamilovanosti. Záviděla jsem dokonce i ptákům jejich vášnivé trylky.

Pokusila jsem se trochu rozveselit malováním, ale dnes mi vůbec nešlo od ruky. Po několika nešikovných tazích jsem to vzdala a se sluchátky, v nichž zněla moje oblíbená hudba, jsem se vrhla do pravých uklízacích orgií, abych se s jarní depresí nějak poprala.

Kolem druhé zářily obývací, kuchyně i koupelna čistotou, zbývalo už jen vytrít podlahu. Pustila jsem se do ní jako posedlá, opojená citronovou vůní Mistra Propera.

Náhle obloha potemněla, zablýsklo se a k mému zděšení jsem spatřila na podlaze vedle sebe čísi obrovský stín.

2. kapitola

„Wolfgangu?“
Ani nepípl.

Kristepane!

Stála jsem na chodbě a zírala s otevřenou pusou na ústí pistole zastrčené do brambory a manžela bez hnutí ležícího na podlaze s krvácející ranou na hrudi.

Nemohlo být pochyb o tom, že je mrtvý.

Spustil se prudký déšť a bubnoval do okna. Černě zbarvenou oblohu ozářil blesk. Trhla jsem sebou. No jasně! Já si nedopatřením odstřelím manžela, a co se rozpoutá? Bouřka.

Kdykoli se v mém životě událo něco skutečně významného, pokaždé se rozpoutala bouřka. Když jsem propadla u maturity, zhroutil se spolu s mým vnitřním světem pod náporem běsnících živlů i ten vnější. V den svatby nás přímo před radnicí zastihl nečekaný liják a během několika vteřin mě proměnil z kvetoucí nevěsty ve zplihlou příšeru.

Potřásla jsem hlavou a položila si otázku, jak se sakra mohlo stát, že mě Wolfgang tak zničehonic učinil vdovou.

Jedno mi bylo jasné: já za to nemohla!

Kdyby se sem nevplížil jako zloděj a nemával pistolí, k téhle nehodě by nikdy nedošlo! Kde se tu vlastně vzala

ta brambora? divila jsem se a uvolnila provrtanou zeleninu z hlavně.

V duchu jsem se snažila zrekonstruovat sled dějů. Stojím na prahu obýváku, zády ke dveřím od sklepa, hlasitě si prozpěvuju a skláním se s hadrem v ruce nad podlahou. Hudba náhle zmlkne. Oblohu prořízne blesk. Zahlédnu za sebou stín, polekám se, prudce se napřímím a uhodím vetřelce hadrem do tváře. On zařve, já zaječím, chvilku se spolu potýkáme – a bum – žuchne sebou na zem. Odtáhnou mu hadr z obličeje. Ale to je přece Wolfgang, pomyslím si. Jenže je už pozdě.

Koho by napadlo, že se vrátí domů o dvě hodiny dřív než obvykle a navíc se vplíží zadním vchodem?

Mé úvahy přerušilo zazvonění telefonu. Automaticky jsem zvedla sluchátko.

„Annemie Pfefferová,“ ohlásila jsem se.

„Annemie? Tady je Sigrun,“ zachrčelo to ze sluchátka. Tchyně!

„Máti! Teď zrovna se s tebou nemůžu vybavovat, promiň.“

„Jako vždycky. Nikdy na mě nemáš čas, když ti zavolám,“ reagovala ublíženě. Jako obvykle.

„Ano, Sigrun. Tedy, chci říci, ne.“ Odtáhla jsem sluchátko od ucha na vzdálenost paže. Kázání o slušném vychování bylo to poslední, co jsem v téhle chvíli potřebovala. „Sigrun? Sigrun! Špatně tě slyším. Co je s tím telefonem? Haló. Máti?“ Stiskem tlačítka jsem ji bez milosti odpojila a mrskla přístroj do nabíjecí stanice.

Zachmuřeně jsem si prohlížela mrtvého manžela. Tohle mi Sigrun neodpustí, že jsem jejího Wolfiho... *Proboha, co jsem to udělala?*

Byla to nehoda, uklidňovala jsem se. Nehoda. Neměla bych teď vlastně propuknout v pláč? Můj choť tu leží bez známky života a já se cítím... tak nějak svobodná, jako

bych z dlouhého temného tunelu vyšla ven na světlo. Cítila jsem, jak se mi uvolňují rysy a po tváři se mi rozlévá úsměv. To je určitě šokem.

Co teď?

Je jeho pěkná penze v háji?

Annemie, tvůj muž je po smrti, ten, s nímž jsi prožila osmnáct let života a kdysi sis ho brala z lásky! A ty hned myslíš na jeho penzi? Styď se!

Stud ani smutek se jaksi nedostavovaly, zato mé myšlenky se náhle upřely do budoucnosti. Najednou jsem už zase měla sny. Viděla jsem samu sebe, jak sedím v kabrioletu a s vlajícími vlasy se řítím k moři. Wolfgang nikdy k moři nechtěl. Když už jsme vůbec jeli na dovolenou, pak do hor na túry, s jeho matinkou v závěsu. Já hory nesnáším. A jeho matku taky. Už nikdy žádné túry, žádný Eifel, a žádné dovolené s ufňukanou Sigrun.

Asi mi nikdo neuvěří, že šlo o nehodu. Zavřou mě? Tak to ani náhodou! Energicky jsem si založila ruce na hrudi. Obětovala jsem osmnáct let života, abych Wolfgangovi poskytovala zázemí pro jeho kariérní postup, vařila, uklízela, prala, žehlila, starala se o zahradu, zaskakovala za řemeslníky... a on si teď jen tak mírnix týrnix umře.

Nenechám se za tohle potrestat! Ostatně jako usvědčená vražednice vlastního manžela bych jistě taky ztratila nárok na vdovský důchod.

Ale nikdo mi neuvěří, že to byla nehoda. Wolfgang, metr osmdesát vysoký, devadesát kilo živé váhy, s výcvikem v nejrůznějších bojových sportech, se nechá jen tak, vlastní služební pistolí, nedopatřením zastřelit svou nesportovní, lehce obézní blondatou manželkou?

Jeho kolegové usoudí, že jsem všechno prohnáně předem naplánovala. S výmluvami na nutnou obranu u nich nepořídím.

Což znamená, že mě nečeká žádná penze, žádný vdovský důchod, žádná podpora v nezaměstnanosti, jen vězení. A do toho opravdu nemám chuť. Svoji budoucnost jsem si představovala jinak.

„Wolfgangu, tys mi to pěkně nadrobil!“

Dnes ráno jsem se jako každou obyčejnou středu vzbudila a netušila, co mě čeká. Namazala jsem Wolfgangovi chleba, zamávala mu na rozloučenou a splnila všechny svoje povinnosti: nakoupila jsem, posekala trávník, upekla koláč, vytřela chodbu... A jak jsem se těšila na večerní kurz jógy s vytrénovaným Carlosem... a pak se stane tohle. Jednou se člověk pořádně nepodívá a pohnojí si nejen zbytek dne, ale celý zbytek života.

Nářky mi ale k ničemu nepomůžou, mrtvého Wolfganga k životu nevzkřísí. Co se stalo, stalo se. Nyní musím z téhle šlamastyky vytěžit, co se dá. Každý problém má konec-konců nějaké řešení.

Abych zachránila penzi nebo alespoň vdovský důchod, musím zahladit všechny stopy, které by dokazovaly, že jsem mu na onen svět pomohla já. Pro manželku hlavního komisaře s pětadvacetiletou praxí – a s kriminalistickou příručkou v knihovně – by to neměl být až tak těžký úkol.

Přinesla jsem si příručku a ve stoje se do ní začetla. Zajímalo mě, na co se soustředí vyšetřovatel při objasňování nepřirozené smrti. Krvavá rána v hrudi padesátiletého muže se zajisté nedá pokládat za úmrtí způsobené sešlostí věkem, usoudila jsem při pohledu na Wolfgangovo tělo ležící u mých nohou.

Po pár minutách dalšího listování mi bylo jasné, že vyjít z této situace nevinná jako lilie nebude až tak snadné. Musím si dát pozor na tolik maličností, že se to ani nedá zapamatovat. Je potřeba pořídít si seznam, abych na nic nezapomněla, pomyslela jsem si a zašla pro tužku a papír.

Co všechno se zkoumá! Otisky prstů na zbrani a na mrtvole, zbytky nespáleného střelného prachu po výstřelu, stopy DNA, šupinky kůže pod nehty nebo na oblečení. Najdou se dokonce i stopy DNA ve slinách či dalších tělních tekutinách oběti.

Přemítala jsem, kdy jsme s Wolfgangem naposledy souložili... a hned jsem ty úvahy zapudila jako bezpředmětné. Po sexu rozhodně žádné stopy nezbyly. Plivla jsem na něj před potyčkou, při ní nebo po ní? V žádném případě. Koneckonců měl na obličejí hadr. Co se týče šupinek kůže, to už jsem si nebyla tak jistá. Dostala se mu během našeho zápolení nějaká část mého těla pod nehty? Netušila jsem, všechno se odehrálo tak rychle. Nejlíp, když si vezmu jeho nehty pěkně do parády.

Přinesla jsem si vodu, mýdlo, nůžky na nehty a pilník a chystala se pustit do díla. V posledním okamžiku, ještě než jsem Wolfganga obrátila, jsem si včas uvědomila, že si musím natáhnout gumové rukavice. Jinak by mě sice neprozradily částičky kůže pod jeho nehty, ale otisky prstů na jeho kůži.

Hbitě jsem mu provedla manikúru a hned se vrhla i na zbraň. Vyleštila jsem železo, až se lesklo jako babiččiny stříbrné přístroje. Tady nenajde nikdo jedinou papulu, ani moji, ani Wolfgangovu. Hlavou mi bleskla myšlenka. Zarážila jsem se a odložila hadr. Co kdybych jeho odchod zinscenovala jako sebevraždu? Obdrží úředník penzi, když si sám pomůže k odchodu na věčnost?

Nejspíš ne, protože by nikdo nevěděl, jak mu ji na tu věčnost poukázat. Vtipné! Hystericky jsem se rozchechtala.

Ale jestli se v případě sebevraždy pozůstalým nevyplácí penze, pak stát jistě ani nezaopatří vdovu po policistovi. Ne, tak velkorysý stát určitě není. Naopak by mohl vypracovat velmi prohnáný úsporný plán: kdyby před odchodem

do penze dohnal všechny policisty k sebevraždě, ušetřil by miliony. Ty by se pak daly vynaložit daleko užitečněji, například k záchraně zkrachovalých bankovních manažerů nebo výstavbě tunelu mezi vládními budovami v Berlíně, aby pilní politici nemuseli běhat v dešti venku.

Sebevražda tedy nepřipadala v úvahu.

Kde vlastně zůstala kulka a nábojnice?

Přinesla jsem si z kuchyně brýle a zkušeným pohledem hospodyně šmejdila po podlaze a po stěnách. Kulka provrtala nejprve Wolfganga, pak skříňku na klíče, načež uvízla ve třicentimetrové hloubce ve zdi mezi oknem a vstupními dveřmi. Skříňka na klíče už jednoznačně nebyla k použití. Sundala jsem ji a pilníčkem na nehty vyšťourala kulku ze zdi.

Zed' bez skříňky a s hlubokou dírou uprostřed teď ale vypadala divně. Přinesla jsem si ze sklepa kladívko a hřebík a zavěsila na stěnu svoji kopii Picassovy malby „Portrét Hermíny Beinové“.

Ten obraz stál už celou věčnost za pohovkou v pokoji pro hosty, protože jsem nenašla v celém domě místo, kam bych ho zavěsila, aby ho Wolfgang neviděl. Nelíbil se mu totiž. Vlastně se mu nelíbil žádný z mých obrazů, a tenhle mu navíc připomínal jeho matku. No jo, jistá podobnost by se našla, ale to ještě nebyl důvod nechat na něho někde v koutě sedat prach. Copak mohl Picasso nebo já za to, že Wolfgangovi naháněla jeho matka strach?

Teď ještě zbývalo najít nábojnici. „Při výstřelu se nábojnice oddělí od kulky. Kulka se z hlavně vymrští po stlačení spouště, zatímco nábojnice spadne coby odpadový produkt dolů,“ psalo se v kriminalistické příručce. Aha. Pak se tedy zakutálela pod starožitnou komodu. Zaklekla jsem a strčila hlavu pod těžkou, červotoči prolezlou almaru. Nábojnice tam byla, docela vzadu vedle poškrábané nohy. Vyšťrachala

jsem ji prsty, strčila ke kulce v kapse svých kalhot a obrátila pozornost zpět k seznamu.

Když mi padl zrak na slovo „svědci“, zmocnila se mě panika. Co když tu nehezkou scénku naší potyčky sledovala stará Feldmannová odnaproti? Věčně postává zvědavě za záclonou.

Rychle jsem spustila žaluzie na chodbě. Nejlíp když stáhnu rolety v celém domě, abych zabránila zvědavým pohledům. Mrtvolu v chodbě holt nemá člověk každý den.

Když někdo věděl, kam přesně se postavit, měl k nám ze sousedovic zahrady oknem na terasu krásný výhled přes obývák až do chodby. Pro zvědavce jistě velmi lákavé. Mrtvola s průstřelem srdce – jak jsem předpokládala, protože Wolfgang po tom *bum* už ze sebe nevydal ani hlásku – se hned tak nevidí. Sousedí by to bez otálení začali mezi sebou přetřásat. Kdo by jim to měl za zlé, žili si své nudné životy, chodili do práce, uklízeli, pracovali na zahradě, o čem si tak mohli věčně povídat? Mrtvola uprostřed týdne krátce před fajruntem by jistě byla vítaným rozptýlením. Měli by se alespoň o čem bavit u večeře.

Proboha, večer! Středeční večer. To chodí Wolfgang do sauny. Musím hned zavolat jeho akčnímu příteli Holgerovi, jinak ho mám v příštím okamžiku za dveřmi. To by mi ještě chybělo!

Popadla jsem telefon a vytukala Holgerovo číslo. Naslouchala jsem vyzvánění a polykala nasucho, protože lhaní mi nikdy nešlo.

„Haló, Holgere, tady je Annemie. Chtěla jsem ti jen říct, že Wolfgang dnes nemůže do sauny. Ehm,“ hledala jsem rychle nějakou výmluvu. „On totiž onemocněl.“

„Cože?“ ozval se ve sluchátku ženský hlas.

„Ach, to jsi ty, Petro?“

„Jo, copak ho chudáčka sklátilo?“

„Něco se srdcem... tedy, chci říct nejspíš chřipka, někde se nakazil,“ koktala jsem a nejráději bych si ukousla jazyk. „Vyřídíš to manželovi, aby se pro Wolfganga zbytečně nezastavoval?“

„Ale Wolfgang mu říkal, že dnes nikam nejde a příští dva týdny taky ne. Kromě toho je dnes stejně řada na něm, aby Holgera vyzvedl.“

„Aha, no to jsem nemohla vědět. Tak ahoj.“ S úlevou jsem si oddechla.

Hledme, jak se mnou můj mužiček spolupracuje.

Sotva jsem Petru stiskem tlačítka vykopla z telefonní sítě, mobil v ruce se opět rozezvonil. Kdo je to teď?

Tchyně, už zase? Mám to zvednout? Když to neudělám, vydá se sem nedejbože osobně. A tomu musím každopádně zabránit.

„Haló, Sig...“

„Chci okamžitě mluvit s Wolfgangem!“ nenechala mě domluvit.

„A proč?“

Té se tak lehko nezbavím. Hledala jsem nějaké uspokojivé vysvětlení.

„Wolfgang je nemocný a nemůže mluvit.“

„Božíčku, můj ubohý chlapeček. Nejlíp, když za ním hned zajdu,“ bědovala Sigrun.

V hlavě se mi okamžitě spustil alarm. Už jsem slyšela zaklapnutí železek. V panice jsem se snažila tchyni od jejího úmyslu odvrátit. „To nemůžeš... nemůžeš ho navštívit. Wolfgang má vysoce nakažlivou nemoc.“

„Musíš mu uvařit slepičí polévku.“

„Ano, ano... uvařím mu slepičí polévku, i když si nemyslím, že ho postaví na nohy...“, dodala jsem skepticky při pohledu na mrtvolu. Ne, tady nepomůže ani ta nejlepší slepičí polévka.

„Nakazit se samozřejmě nechci,“ znejistěla Sigrun. „To víš, v mém věku by si člověk neměl zahrávat se zdravím. Vyříd' mému milému Wolfimu, že ho pozdravuju. Uvidím se s ním tedy v sobotu, až přijde na oběd.“

„V sobotu?“ podivila jsem se. O tom se mi nezmínil. No to je jedno. „Ozvu se a povím ti, jak na tom je. Sbohem, máti.“

Posadila jsem se na schod a dlouze vydechla. Co to bylo? *Nemyslím si, že ho postaví na nohy!* Annemie, Annemie. Ten tvůj černý humor tě přivede na šibenici.

Holger se tu neobjeví, tchyně dá alespoň na chvíli pokoj. Co kolegové? Ti ho budou očekávat přesně v sedm v kanceláři. Musím jim zavolat.

„Haló, Jürgene, to jsem ráda, že jsem tě ještě zastihla. Víš, Wolfgang je nemocný, vezme si volno, asi až do konce týdne.“

„Co s ním je?“ ozval se na druhém konci nabručený hlas. „V poledne byl ještě zdravý jako řípa.“

„Nevím, najednou zbledl a udělalo se mu zle. Netuším, co mu je. V tomhle stavu jsem ho ještě nezažila. Teď leží jako lazar.“

„To znamená, že se tu před dovolenou už neobjeví?“ zeptal se Jürgen našťvaně.

Dovolená? Nervózně jsem si odkašlala. „Ach ano, za dva dny je už sobota. Vidiš, to mi nedošlo.“

„No tak vám přeju, ať si tu dovču užijete.“

„Jo, hm, díky.“

„A ať nám pošle pohled, jinak po něm vyhlásíme pátrání.“ Jürgen ze sebe vyrazil nucený smích.

Polilo mě horko a zároveň mi po zádech přeběhl mráz. „Samozřejmě vám pošleme pohled, jako vždycky...“ ujistila jsem ho spěšně. „Tak čau, Jürgene! Díky.“

Jak přišel Jürgen na to, že má Wolfgang od příštího pondělí dovolenou? Manžel přece jede na antiteroristické

školení, kde ho naučí, jak zneškodnit bombu v dopise a odhalit utajené členy Al-Káidy. Tvrdil mi, že patří k těm vyvoleným, jejichž úlohou je chránit naši zemi před teroristickými útoky, a já na něj byla patřičně hrdá. Už jsem si představovala, jak mu hrud' zdobí Záslužný řád Spolkové republiky Německo, a docela vážně uvažovala o tom, co si na sebe obleču při slavnostním předávání. No tak z toho už taky nic nebude... Tělem mi náhle projela rychlostí vlaku Intercity svištícího Gotthardským tunelem vlna horka. Snad nejsem ještě navíc zodpovědná za to, že se bezpečnost mé vlasti otřeše v základech!

Ale výčitky svědomí mi teď už byly na nic.

Spolkový kriminální úřad či Spolkový úřad pro ochranu ústavy – netušila jsem, kdo tahle školení pořádá – má jistě pro podobné nečekané výpadky v zásobě náhradníky. Musím nahlédnout do Wolfgangova kalendáře, abych věděla, na koho se obrátit, abych ho z účasti na školení omluvila.

Nejprve se ale musím zbavit mrtvol. Tady Wolfgang v žádném případě zůstat ležet nemůže. Že ale spadl blbě, takhle ani nejdou otevřít dveře do domu. No jo, ale kam s ním? Krvácející rána na hrudi všechno zaneřádí a v tom horku mi tu Wolfgang začne brzy zapáchat. Tuhle zkušenost už jsem učinila s masem ze supermarketu. Zvedla jsem hlavu a vrhla pohled do zrcadla nad komodou. „Annemie, jak to mluvíš? Nezapomeň, že je to tvůj manžel.“ Prudce jsem se odvrátila.

Nejrozumnější bude strčit ho do mrazáku. Jen přechodně, samozřejmě. Úžasný nápad. Tím zabiju hned dvě mouchy jednou ranou. Wolfgang už tady nebude překážet, kdyby někdo přišel, a zamlžím dobu činu. Zmrazení zbrzdí jeho rozklad. S pomocí příručky si jen musím vypočítat, na kdy potřebuju alibi.

Ovšem teď nebyl čas, abych si tím lámala hlavu. Wolfgang musí do sklepa. Otázka zněla: jak?

Postavila jsem se mu za hlavu a uchopila ho pod pažemi. Krucinál, že byl ale těžký! Strkala jsem ho, tahala, smýkala jím, až se mi lil pot snad ze všech pórů. Když se mi ho podařilo dostat ke schodišti do sklepa, musela jsem si udělat přestávku. Byla jsem vyřízená. Hodinu jógy si dnes můžu ušetřit. Lačně jsem vyprázdnila půl láhve evianu a osušila si obličej ručníkem. Teď na mě čekalo to nejtěžší, schody do sklepa. Pokud po nich budu sestupovat pozpátku, riskuju, že si sama zlámu vaz.

No co, vždyť Wolfgang už stejně nic necítí. „Sorry!“ omluvila jsem se a udělila mu mocné nakopnutí, podobně jako to dělám s prázdným košem na prádlo, když jsem po věšení prádla na zahradě moc líná odnést ho zpátky do sklepa. Když mě u toho někdy náhodou nachytl Wolfgang, vždycky se strašně rozčílil.

Jeho mrtvola se s dunivým rachotem poroučela o podlaží níž.

Překročila jsem ji a šla si prohlédnout mrazák.

No jasně. Byl narvaný zahradní zeleninou. Na to jsem měla myslet dřív.

Vyhodila jsem obsah pultového mrazáku na podlahu. Ze dna na mě vykoukly zbytky stejků a klobásek po loňské grilovače. Těch jsem se mohla bez výčitek svědomí zbavit, sama stejně gril nezapálím.

„Vlastně to bývaly docela romantické chvíle, když jsme za letních večerů sedávali na terase a večereli při světle svící,“ prohodila jsem k Wolfgangovi ležícím nehybně u mých nohou.

Annemie, co si to namlouváš? Co je prosím tě romantického na tom, když u stolu spolu sedí muž a žena a mlčí jako zařezaní? Sotva Wolfgang vypucoval talíř, sebral pivo,